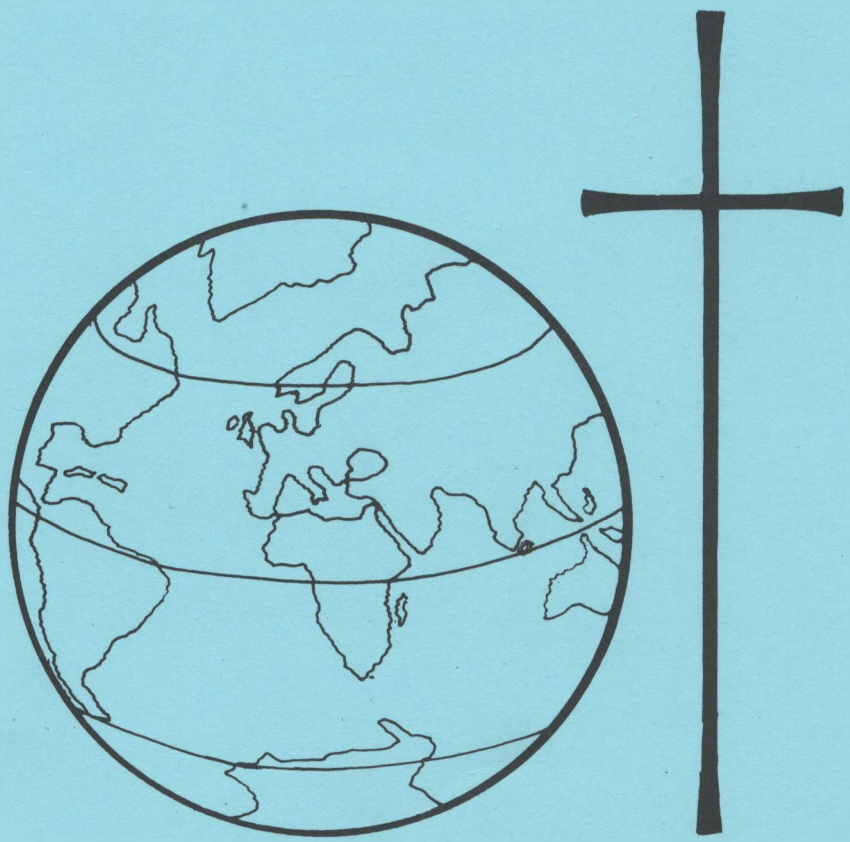
II. évfolyam 1990. 5. szám

MARANA THA

Jelenések 22,17

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Az igazi „sikerkönyv”

A Szenírás az a könyv, melyet a
Szentlélek által negyvenen írtak,
százak fordítottak,
ezrek nyomtattak,
milliók olvasnak.

„Ég és föld elmúlik,
de az én szavaim nem múlnak el soha”
– mondja Jézus. (Máté 24,35)

Örömmel üdvözöljük a már jól ismert Békés-Dalos féle Újszövetségi Szentírás megjelenését! Első magyarországi kiadását a Szent Gellért Egyházi Kiadó, a Szent Gellért Hittudományi Főiskola és a Szent Jeromos Bibliatársulat készíti elő. A kiadók minden szempontból tekintettel vannak az olvasók *zsebére*; a kis formátumban megjelenő Szentírás *zsebrevágható*, ára pedig kedvező: nem kell nagyon mélyen *zsebbenyúlni*, hogy a kevesebb mint száz forintot kifizethessék érte!

Keressék az Újszövetségi Szentírást karácsony előtt a könyvesboltokban! És ne feledjék: ára kevesebb lesz száz forintnál!

Megrendelhető a Szent Gellért könyvesbolt címén:

Szent Gellért Könyvesbolt
6720. Aradi vértanúk tere 2.
Telefon: (62) 13–598

A szűzi élet ajándéka

„A kedvesem az enyém, s én az övé vagyok;
liliomok közt legeltet" (Én 2,16)

„Mindenki saját ajándékát kapta Istentől" – írja Pál apostol az első korintusi levélben (7,7) a szűzi élet és a házasélet összevetésekor. Mindkét életforma isteni ajándék, karizma. (A görög szöveg kifejezetten a *chariszma* szót használja.) A házasélet karizmája Krisztus és az egyház kapcsolatát jelképezi és valósítja (Ef 5,21-33). De a szűzi élet ajándéka 1Kor 7 tanítása szerint még ennél is jobb" (38 v.) és „boldogabb" (40 v.). Ezt a bibliai igazságot visszhangozza a trentói zsinat, amikora protestáns kritikával szemben védelmébe veszi a szerzetesség és a papi celibátus intézményét. Hittételként monja ki, hogy „a szüzességben vagy celibátusban megmaradni jobb és boldogabb, mint házasságot kötni." (DS 1810).

Ez nem a házasság lebecsülése. A két életforma egymásra van utalva: a szűzi állapot fölmutatja Isten országának egyedülálló erejét, közelségét és örömét, ami a keresztény házasságnak is legmélyebb tartalma; a szép házasélet viszont azt a csodálatos értéket mutatja föl, amiről a szűzi élet lemond a szeretet eszkatologikus teljessége kedvéért. A celebsz pap szent családokat nevel, a szent családok papi és szerzetesi hivatásokat ápolnak. „Valahányszor nem becsülik nagyra a házasságot, az Istennek szentelt szüzesség sem létezhet; valahányszor nem úgy kezelik az emberi nemiséget, mint a Teremtő által adott értéket, a mennyek országáért történő lemondás elveszíti minden erejét" – mondja II. János Pál pápa (Familiaris Consortio 16).

A szűzi élet önmagában és elvontan jobb és boldogabb, mint a házasélet, de ebből nem következik, hogy a szűzi életformát választó konkrét személy is okvetlenül jobb és boldogabb, mint aki a házasság mellett döntött. Kettőjük közül az van közelebb Istenhez, aki saját ajándékával helyesen élve, a szeretet magasabb fokára jutott. Mindkettő keskeny ösvény, de a szűzi élet meredekebb és veszélyesebb. Ezért olyan óvatos Szent Pál a szüzesség ajánlásában. „Jobb megházasodni, mint égni" (1Kor 7,9). A szűzi élet Isten részéről ajándék, az ember részéről szabad választás. „Ha megnősülsz, nem vétkezel, s ha a lány férjhez megy, nem követ el bűnt" (1Kor 7,28). Ilyen értelemben a szüzesség evangéliumi „tanács". Egyeseket azonban Isten nagyon is konkrét, sürgető hívással von magához, hogy osztatlan szívvel, kizárólagos szeretettel ragaszkodjanak hozzá: „A király kívánja szépségedet" (Zsolt 45,12). A felismert konkrét hivatás *kötelez.* „Aki fel tudja fogni, az fogja fel!" (Mt 19,12).

„De hát a házaséletről való lemondás megfoszt az intim személyi közösségtől, szegényíti a személyiséget, ellenkezik a természettel, károsítja az egészséget!" – hangzanak a jól ismert ellenvetések. Mi igaz ezekből? Annyi, hogy a *rosszul megélt* celibátus azonban megfoszt az intim személyi közösségtől – a *jól megélt* celibátus intim személyi közösség Istennel. Az agglegényi és vénlányi életstílus szegényíti a személyiséget – az istenszerelem gazdagítja. A kényelmesen gyakorolt celibátus ellenkezik a természettel – a bátor aszkézis megnyitja a természetet a Szentlélek természetfölötti működése előtt. A félbemaradt, fel nem dolgozott lemondás pszichoszomatikus tüneteket produkál – az igazi belső szabadság használ a testnek is. (Mindehhez lásd a nemhívő pszichiáter becsületes szakvéleményét: Dr. Buda Béla: *A szexualitás modern elmélete.* Tankönyvkiadó, Bp. 1975. 211. oldal). Az ellenvetéseket azok hangoztatják, akiknek „érteni nem akaró szíve elhomályosult" (vö. Róm 1,21): akik ellenállnak a hitnek, akik kudarcot vallottak saját celibátusukban, vagy akik egy zátonyra futott papi-szerzetesi élet fölötti szánakozásukban föláldozzák az Ország igazságát szubjektív érzéseiknek.

„Mégse kellene a celibátust kötelezővé tenni!" – hangzik a további kritika. – „Legyen fakultatív!" Ez a javaslat félreértésen alapul. *A házasságról való lemondást ember csak önmaga számára teheti kötelezővé, azzal, hogy szabad elhatározásból szüzességet fogad.* Az ilyen nyilvános elköteleződést az egyház csak kellő elővigyázattal, szigorú próbaidő és a magányos élet nehézségeinek alapos megismerése után engedi meg (a nyugati egyház jelenlegi gyakorlata szerint a leendő papoknál csak a diákonussá szenteléskor). Ha azonban valaki fölismerte, hogy Isten a családi élet kizárásával önmagának akarja lefoglalni a szívét, és a fölismert hívást követve életre szólóan elkötelezte magát, a továbbiakban nem választhat tetszése szerint a házasság és a szüzi élet között. Éppúgy hűségre van kötelezve Istennel szemben, mint a házasok házastársukkal szemben, nem egyházi törvény, hanem saját önkéntes elkötelezettsége erejénél fogva. (Ez még akkor is áll, ha valaki pillanatnyi hűtlensége révén kínos helyzetbe került, amit a házasság *az emberek szemében* megoldana.) Ilyen férfiak és nők – Isten szerelmesei, lefoglaltjai – mindig akadtak az egyházban. Történelmi fejlődése során a nyugati egyház a Szentlélek befolyása alatt úgy döntött, hogy papjait az ilyen férfiak közül választja ki (a keleti egyház a püspöki

renddel jár el így). A pap hivatása, hogy Isten országát hirdesse és építse – lehet-e kétséges, hogy az Isten országáért vállalt szüzi élet és a papi küldetés között mély belső megfelelés van? Akik a nős papság bevezetését követelik a nyugati egyházban, gyengíteni akarják az apostoli küldetés erejét. „A nőtlennek arra van gondja, ami az Úré: hogyan járjon az Úr kedvében. A nős azonban világi dolgokkal törődik: hogyan keresse felesége kedvét, ezért meg van osztva" (1Kor 7,32-34). Nem a házasság vagy a nős keleti papság elleni támadás ez, hanem egy *ajándék* védelme, amelyet a nyugati egyház megkapott, és amelyet bűn volna visszautasítani. A papi hivatások alacsony számán nem a követelmények csökkentésével kell segíteni, hanem az evangélium megújított hirdetésével. Ahol van élő hit, ott lesznek papok is.

Az élő hit találkozás Istennel, aki a szeretet. Egy tradicionalista kereszténység, amely az Istennel való szeretetviszony személyiséget forradalmasító erejét nem ismeri, nehezen tud kedvet csinálni a szűzi életformához; még kevésbé várható ez egy szekularista kereszténységben, ahol nem hisznek más istenkapcsolatban, mint ami az emberi kapcsolatokon keresztül valósul meg. De az igazi kereszténység istenközvetlenség, istenigézet, istenmámor. A megtestesülésben Isten személyes partnerként lép be emberi világunkba, és pünkösdkor ugyanaz a Lélek áradt ki ránk, akiben az Atya és a Fiú egymást szereti. Krisztus húsvéti misztériuma újraértelmezi számunkra az Énekek énekét. Istennek és népének szerelme Isten és a megváltott ember szerelmében konkretizálódik. Az intim „csak te"-élmény, amely a szerelmi közösség sajátja, az újszövetségben a Szentlélek működésének helyévé lesz. Isten pecsét akar lenni teremtményének szívén.

Tegyél a szívedre pecsétnek,
mint valami pecsétet a karodra!
Mert mint a halál, olyan erős a szerelem,
olyan a szenvedély, mint az alvilág.
Nyila tüzes nyíl, az Úrnak lángja.
Tengernyi víz sem olthatja el a szerelmet,
egész folyamok sem tudnák elsodorni.

(Én 8,6-7)

Ez a szerelmes szólítás a szüzességet is átalakítja: ami az ószövetségben az élet félbemaradtságát, beteljesületlenségét jelentette, az újszövetségben az istenszerelem legmélyebb átélésének formájává válik. Ezt az életformát követte a megtestesült Isten maga, az ő boldogságos Édesanyja, Szent Pál apostol, valamint kezdettől azok a keresztények, akiket a Szentlélek embervoltuk legintimebb redőzetében érintett meg és foglalt le. Mindnyájunk számára ez lesz a végleges, eszkatologikus életforma is, amelyben lényünk beteljesülését megtaláljuk. „Amikor feltámadnak, nem nősülnek és férjhez sem mennek, hanem úgy élnek, mint az angyalok az égben" (Mk 12,25). A szűzi élet elővételezi az eszkatologikus istenközvetlenség életmódját.

VI. Pál pápa így beszél a szűzi élet értékéről: „Aki Isten hívó szavának engedelmeskedik, szeretettel felel arra a szeretetre, amelyet Krisztus tanúsított irántunk kifejezhetetlen módon (Jn 15,13; 3,16). Titokzatos valamivel burkolja körül ezt az emberi választ Krisztusnak egészen feltűnő szeretete azon lelkek iránt, akiket Krisztus súlyos szavakkal felszólít, hogy egész mivoltuk latbavetésével kövessék Őt (vö. Mk 10,21). Isteni erejével a kegyelem ezerféle területre terjeszti ki a szeretet követelményeit. S ha ez a szeretet valódi, igazi, akkor mindent átölel, szilárd és örök: ellenállhatatlan sürgetés, amely képes lángradobbantani a szívet bármilyen áldozatra, még a végső kockázatra is... Ki meri kétségbe vonni egy ilyen életnek erkölcsi és szellemi kiteljesedettségét és érettségét, amelyet nem bármiféle eszmének – legyen az mégannyira nemes és vonzó – szentel az ember, hanem magának Krisztusnak és ama művének szolgálatába állít, amelynek célja: minden tájon és minden időben újjáteremteni az emberiséget?" (Sacerdotalis coelibatus 24).

A szűzi elkötelezettség ellenzőinek bízvást mondhatjuk: „Tévedtek, mert nem ismeritek sem az Írásokat, sem az Isten hatalmát" (Mt 22,29). Nem ismerik az Írásokat, Isten üzenetét a lefoglaló, kisajátító, féltékeny szeretetről. „Én, az Úr, a te Istened féltékeny Isten vagyok" (Kiv 20,5). Nem tudják, hogy Isten „féltékenyen szereti a Lelket, amelynek ő adott bennünk otthont" (Jak 4,5). Nem ismerik a személyes istenkapcsolatot, és nem tudják, milyen intimmé válhat ez a kapcsolat: „A kedvesem az enyém, s én az övé vagyok" (Én 2,16). És nem ismerik Isten hatalmát. Nem tudják, mit jelent a Szentlélek kiáradása az emberi szívbe. Nem is sejtik, miért sír és nevet a Lélektől meglátogatott ember, miért dicséri az Urat nyelveken, miért forgatja föl életét a pünkösdi szélvész. Nem ízlelték meg, mit jelent átélni Isten erejét saját gyöngeségünkben. Bölcseknek és moderneknek képzelik magukat, pedig az Ellenség legócskább trükkjének ülnek föl: a test szerinti gondolkodás látszat-nyilvánvalóságának.

Az egyház szüntelenül hallja és továbbítja az isteni Jegyes hívását, aki ma is sok fiút és lányt akar lefoglalni magának osztatlan, szűzi szeretetben. A mennyei Pásztor liliomok között legeltet.

Dr. Kovács Gábor

„Minél szorosabb közösségben élünk Istennel, annál inkább áthat minket az Ő lénye és ezáltal egyre kevesebb alkalommal változik a fény és az árnyék benső életünkben." *(L. Petrus).*

Építsd újjá egyházamat

Milyen hatással volt Szent Ferenc kora egyházára? Assisi Ferenc egyaránt hatással volt jókra és rosszakra. Lenin pl. elismerte őt. Dante belevette Isteni Színjátékába. Albert Camus nagyrabecsülte őt. A kiváló történész Sir Kenneth Clark pedig attól sem riadt vissza, hogy a legnagyobb vallási géniusszá kiáltsa, akit valaha is szült Európa.

Ferenc egyetemes hatása kétségtelen. „Isten szerelmese volt" – mondja róla Chesterton – „és egy napon ritka misztikus képesség birtokában, szerelmese az embernek." Szeretete – párosulva nagylelkűségével, alázatosságával, a természet iránti szeretetével és túláradó hitével – tette őt minden idők egyik legkedveltebb szentjévé.

Ferencnek ez a nagy népszerűsége, sajnos megnehezíti, hogy valós képet tudjunk alkotni koráról és küldetéséről. Érdemeit tekintve, és a nemrégiben neki tulajdonított címet illetően, miszerint ő a természet védőszentje, teljes bennünk az egyetértés. Sokkal kevésbé vagyunk készek úgy találkozni vele, mint a középkori Olaszország utcáit járó piszkos, éhes koldussal. Ferenc szelleme túlmutat az éveken. Ugyanakkor nem hanyagolhatjuk el azt a tényt, hogy ő a XIII. század rideg, szigorú világában élt és halt meg.

Környezetében nem volt semmi romantika. Az élet mindennapos eseménye a háború volt, továbbá a betegség és a szenvedés. Az iszlám egyre hevesebben támadott. Az eretnekség a levegőben volt. Az egyházban nagyon elterjedt a korrupció. Fényűzést kedvelő papság és engedetlen laikusok uralták a vallási horizontot. Ilyen körülmények között egy ember sem válhatott szentté csupán azáltal, hogy szerette az állatokat. Szükséges volt az is, hogy kellő realitással rendelkezzék, teljesen meghajoljon Isten akarata előtt, legyen elég akaratereje a túléléshez és tökéletesen engedelmeskedjék az egyháznak.

Ferenc éppen ilyen ember volt és az egyháznak szüksége volt rá. Kulcsfigura tudott lenni az egész kereszténységen végigsöprő változások közepett.

A pápa és a reform

Ferenc idejében senki sem ismerte jobban az egyház állapotát, mint az az ember, aki annak élén állt a XIII. század elején: III. Ince pápa. Mint az arra leginkább hivatott személy, reformot készített elő. Könnyebb volt azonban megtervezni a reformot, mint megvalósítani. A terveket általános lelkesedés övezte, a hatékony változtatás eszközeit azonban nem igen találták meg. Érdekes megemlíteni, hogy a reformot őszintén támogatók közül idővel sokan váltak eretnekké. Amint elfordultak az egyházat megreformáló eszméktől, kialakították az ellenséges elkeseredettség gócpontjait az egyház akkori állapota miatt.

Ince pápa minden lehetséges eszközt felhasznált célja elérésére. Egyik-másik módszere kissé meghökkentő számunkra. Pl. évekig fáradozott azon, hogy kibékítse a Dél Franciaország területén fellépő eretnekek egy csoportját az egyházzal. Amikor minden erőfeszítése hiábavalónak bizonyult, szinte jóváhagyóan szemlélte, milyen nagy számban öldösik le a szektásokat. Másrészről Ince pápa volt az, aki a IV. Lateráni zsinat mögött állt. Ez a legnagyobb egyházi zsinatok egyike, melyet 1215-ben hívtak össze az egyházban fellépő visszaélések megfékezésére. Az, hogy a javasolt reformok közül sok csak írott betű maradt, inkább a kor romlottságának, mint Ince hibájának tudható be.

Noha sem a zsinat, sem más módszerek nem érték el a legkisebb hatást sem, mégis bizonyos mértékig a reformot megindították. Ez részben kedvezett a ferences rend kibontakozásának és működésének.

Ferenc föllépésével az egyház egy nagyszabású megújulási mozgalommal találta magát szemben, amely az emberek széles tömegeire mélységes hatást gyakorolt. A reform megvalósításának kezdetben kevésbé voltak intézményi és szervezeti keretei. Csupán egy épület állt rendelkezésükre, ahol Ferenc és követői egyszerű embereknek hirdették az evangéliumot. A testvérek szavai és életük példája sokakat megtérésre, bűnbánatra és személyes megújulásra indított, ami támaszul szolgált az alaposan megroggyant egyháznak.

Engedelmesség – a reform megalapozásához

III. Ince közel járt a gondolathoz, hogy egyáltalán semmit sem tud kezdeni Ferenccel. 1209 tavaszán Ferenc és társai Rómába mentek regulájuk jóváhagyása végett és hogy az engedelmesség szabályával alárendeljék magukat a pápának. Egyáltalán nem volt meglepő, hogy Ince elutasította Ferencet. A pápának ezekben az években meglehetősen sok baja volt a beesett arcú fanatikusokkal. Ők jellemzői voltak az eretnek mozgalmaknak, amelyeknek tagjai rendkívül nagy szegénységben éltek, mintegy szemrehányást téve a kényelmesen berendezkedett papságnak.

A pápai udvarnál lévő összeköttetései révén Ferencnek végül sikerült még néhány kihallgatást biztosítani a pápánál. Utolsó találkozásukat megelőzően a pápának egy döntő álomban volt része. A Lateráni Bazilikát – amit minden templom fejének tekintettek – leomlani látta. Majd látott egy férfit, aki odajött és

vállának egy nyomásával felemelte és helyreállította az épületet. A pápa felismerte, hogy az a férfi pont olyan, mint Ferenc. Megértette az álom figyelmeztetését és másnap szóbeli jóváhagyását adta a rendalapításhoz.

Ez a jóváhagyás döntő fontosságú volt a kis csapat számára. Ferenc mindenekelőtt az egyház fia volt és az ennek megfelelő magatartás elkülönítette a kor sok úgynevezett „vallásos" emberétől. Ferenc a legcsekélyebb mértékben sem volt eretnek. Azt szerette volna megértetni, hogy számára a hűség rendkívül fontos. Ezt hangsúlyozta a rend egyik legrégibb szabályának nyitó mondatával, amelyben azt írja: „Ferenc testvér – és bárki is lesz a szerzetesközösség vezetője – engedelmességgel és tisztelettel tartozik Ince pápának és utódainak."

A testvérek nem voltak szigorú kritikusok, nem támadták az egyházat. Valójában nem is voltak kritikusok. Sőt még azt sem mondhatjuk, hogy formális értelemben véve reformerekként léptek volna fel. Semmit sem akartak megváltoztatni. Egyszerűen csak szerették Istent, az embereket és az őket egyesítő egyházat. Rendíthetetlen elkötelezettségük a hármas fogadalom iránt megszabadította őket a hatalom miatti elkeseredettségtől és a gőgtől. A ferences rend iránti hűségük és engedelmességük pedig olyan szilárddá tette őket, amely több hasonló csoportosulásra egyáltalán nem volt jellemző.

A szentség bizonyítéka

Ferenc és társai nemcsak rendjükkel kapcsolatos pápai jóváhagyással távozhattak Rómából, hanem arra is engedélyt kaptak, hogy prédikáljanak. Ferenc megtérése pillanatától elsősorban igehirdetőnek tartotta magát, és joggal. Olyan buzgósággal és egyszerűséggel beszélt, hogy egyik korai életrajzírója szerint azt a benyomást keltette; „mintha egész teste nyelvvé változott volna."

A sugalmazott beszéd pillanataiban ellenállhatatlanul törtek fel belőle a szavak. Spalatoi Tamás 1222-ben Bolognában hallotta őt prédikálni. A következőket írja róla: „Tunikája piszkos volt, személye ellenszenvesnek tűnt, jóképűnek sem lehetett nevezni. De Isten olyan erőt adott szavainak, hogy a nemesség több pártja megbékélt egymással. Olyanok is, akik ősidőktől fogva viszálykodtak és egymás iránt gyűlöletből a véráldozattól sem riadtak vissza. Valóban, az emberek vele szemben tanúsított tisztelete és odaadása olyan nagy volt, hogy férfiak és nők hanyatthomlok tódultak utána, leghőbb vágyuk volt, hogy megérinthessék ruháját, hogy annak egy darabkáját magukkal vihessék. Bárhol fordult is meg Ferenc követőivel, az eredmény ugyanaz volt, az emberek élete megváltozott. Kezdetben természetesen voltak nehézségek. Előfordult, hogy kövekkel megdobálták vagy a tömeg kigúnyolta a testvéreket, köztük Ferencet is. Az alázat és szeretet azonban, mellyel fogadták az efféle visszaéléseket, diadalmaskodott üldözőik felett. A szentségnek ez a példája a szembeszegülés ellenére is akkora erőt kölcsönzött szavaiknak, hogy az emberek végülis odafigyeltek az igehirdetésükre.

Tény, hogy ezek a testvérek lényegében azzal járultak hozzá a reformhoz, hogy életükkel a személyes életszentség példáját nyújtották. Ez volt az az elem, amely leginkább hiányzott a XIII. századi egyházból. Szerencsére az első ferencesek tanúságtételének épp az életszentség volt a legjellemzőbb vonása. Az életszentség nélkül könnyen a különcök saját érdekeiket szolgáló csoportjává vagy más eretnek szektává fajulhattak volna. Jelenlétükkel mindenkiben változást idéztek elő, akivel kapcsolatba kerültek, a földművesektől a főpapokig.

Így nagy hatással voltak 1216-ban egy érdeklődőre, akinek több kellemetlen ügye volt az egyházzal – nem ok nélkül – dicséretesnek minősítette a szerzetesek tevékenységét. Többek között így ír róluk: „Azon a vidéken (Itáliában) vigasztalást találtam, sok olyan emberrel találkoztam ott, mindkét nemből – gazdaggal és szegénnyel –, akik mindent elhagytak Krisztusért, szinte elszöktek a világ elől és most „kisebb testvérek"-nek hívják őket. Ezeket az embereket nagy tiszteletben tartja a pápa és a bíborosok. Nem világi dolgok keresésével foglalják el magukat, hanem napról-napra a lehető legnagyobb lelkesedéssel azért dolgoznak és azon fáradoznak, hogy elvonják a lelkeket a bűnös világ hiábavalóságaitól. Isten kegyelméből már jelentős sikereket értek el, sokak üdvösségét elősegítve... Meggyőződésem, hogy az Úr a világ vége előtt sok lelket kíván üdvözíteni ezen szegény és alázatos emberek által."

A személyes jámborság megújítása

A kolostorokban élő szerzetesekkel ellentétben, a ferencesek az emberek közé vegyültek. Készségesen prédikáltak és az igényeknek megfelelően ellátták az egyszerű emberek lelki vezetését. Lehozták a földre a vallást, és az átlagkeresztény számára hozzáférhetővé tették a hitet.

A ferencesek különös hangsúlyt fektettek a Jézus életén alapuló lelkiségre. Ez segítette az embereket, hogy értékelni tudják mindazt, amit Isten Krisztusban tett értük. Jézus földi életét hangsúlyozva a testvérek alapítójuk példáját követték. Ferencnek az volt a célja, hogy utánozza Krisztust, amilyen tökéletesen csak lehet. Egy kortársának vele kapcsolatos megfigyelése: „Mindenekfelett a megtestesülés alázatossága és a szenvedés szeretete annyira betöltötte elméjét, hogy alig tudott egyébre gondolni."

Nem meglepő tehát, hogy Krisztus szenvedései és örömei kitüntetett szerepet kaptak a testvérek imáiban és igehirdetésében. A zárkózottságtól és ridegség-

től mentesen Isten saját maga lett emberré, ennélfogva teljességgel ismerte az emberek minden örömét és fájdalmát. Ezt az egyház által elfogadott és szentesített hitigazságot az emberek elé tárva, egy melegebb és személyesebb kapcsolatba hozták őket az Úrral. A hangsúlyeltolódás Krisztustól, a szigorú bírótól – Krisztushoz, a köztünk élő Istenhez óriási hatással volt a népi vallásosságra, a művészetre és az irodalomra.

A ferencesek tömegmozgósító erejét legszembetűnőbben talán a Harmadik Rend létrejötte mutatja.

Ez a közösségi forma lehetőséget adott laikus férfiak és nők számára, hogy buzgóbb keresztény életet éljenek, világi keretek között. Az a tény, hogy nagy számban és lelkesen csatlakoztak a rendhez, a ferences tanúságtétel vonzását bizonyítja.

Noha nem maradt fenn a Harmadik Rend alapításának pontos dátuma, minden bizonnyal annak is Ferenc maga volt a kezdeményezője. Mindenesetre emberek ezreinek igényére adott feleletet, azokéra, akik követni szerették volna Ferencet, de családi vagy más kötelezettségeik miatt nem tehették. Így viszont a családi otthon elhagyása nélkül élhették a szolgálat egyszerű és mértéktartó életét, egységben a hasonló gondolkodásúakkal. Egy 1228-ból való szabályzat rögzítette, milyen gyakran találkozhattak a rendtagok, tartalmazza a vezetőjükkel kapcsolatos követelményeket, továbbá hogy a férfiak nem viselhetnek fegyvert, nem tehetnek semmiféle esküt és hogy mindenkinek kötelessége a betegeket látogatni.

A rend hatása

A XIII. századi ferencesek jelentős mértékben hozzájárultak az egyházi reformhoz. Iskolákat alapítottak és támogatták a teológiai tanulmányokat. Kiemelkedő missziós tevékenységet folytattak. Voltak, akik a pápa megbízásából teljesítettek diplomáciai feladatokat, mások az eretnekség megfékezésében segítettek.

A testvérek, miközben különböző szolgálatokat teljesítettek, néhány esetben eltértek Ferenc eredeti szándékától, mert ő a tökéletes egyszerűséget és szegénységet hirdette. Sem a maga, sem követői számára nem tartotta fontosnak az egyetemi tanulmányokat vagy befolyásos állásokat. Még a saját életében meglátta, hogy a megnövekedett testvériségen belül fokozatosan eltérnek az ő szigorú szabályaitól. A növekvő feszültség végül arra sarkalta Ferencet, hogy vonuljon vissza a rend aktív vezetésétől. Eredményei és sikerei ellenére utolsó éveiben sokat szenvedett. Parázs viták folytak, mivel a testvérek egyik része változtatni kívánt a túlzottan egyszerű életstíluson, a másik tábor viszont szilárdan próbálta magát tartani az eredeti életmódhoz. Ferenc igen legyengült fizikai állapotban volt, szinte állandó fájdalmak kínozták.

Ilyen volt a dolgok állása, mikor Ferenc 1226-ban meghalt. Ezután a helyzet tovább romlott. A következő néhány évszázad során a két párt közötti viták olyan méreteket öltöttek, hogy veszélybe került a ferencesek egysége. Végül a rend kettévált és csak a XIX. század vége felé történt meg az újraegyesítés.

Elkeseredettség és politikai belharcok közepette a XIII. században nem nagyon volt szükség a szerzetességre. Ilyen körülmények között a ferencesek által felkínált tanúságtétel Ferenc halála után elgyengült. El kell ismerni, sokat tettek az egyházi reform érdekében. Másrészről viszont saját erőiket gyengítették a belső harcok által. Kritikus időszak volt ez az egyház történetében, az a pont, amikor a protestáns reformáció nemsokára gyökeret vert. Felmerül a kérdés: elsimították-e a ferencesek nézeteltéréseiket; mennyivel tehettek volna többet, hogy megerősítsék a kereszténységet az előttük álló próbatételekben?

A belső viszályok mellett a ferences megújulás döntő hatással volt a középkori egyház életére. A rend egyedülálló küldetése elsősorban nem a testvérek által alapított intézményekkel és az azokban elért eredményekkel mérhető, hanem inkább azzal a képességgel, amellyel eljuttatták az emberek szívébe az evangéliumot. Mindenekelőtt a bűnbánat, a megtérés és a remény üzenetét vitték a szegények közé, hogy könnyebben úrrá tudjanak lenni a hétköznapok nélkülözésein. Ebben mindannyian hűek maradtak alapítójukhoz. A szenvedés és lemondás tudatos vállalása és a különböző szolgálatok révén az Üdvözítő mind tökéletesebb követőivé váltak. Ferenccel együtt többen is feltették a kérdést: „Ha ilyen volt Isten élete a földön, mit kell még tennem, hogy a saját életemben hasonlóvá váljak hozzá?"

Fordította: Győri Mária

Originally Published in New Covenant magazine, P. O. Box 400, Steubenville, OH 43 952. Used with permission.

* * *

Lisieuxi Szt. Teréz így ír a Szentlélek látogatásáról: „Néhány nappal azután, hogy magam az irgalmas Szeretetnek áldozatul felajánlottam, a kóruson éppen keresztutat imádkoztam, amikor hirtelen oly perzselő tűzláng csapta meg lelkemet, hogy azt hittem, bele kell halnom. Azt sem tudom, mit mondjak erről az elragadtatásról; nincs, nem találok földi dolgot, ami csak távolról is hasonlítana ez isteni lángnak erejéhez, mindent magába olvasztó hevéhez. Úgy éreztem, hogy láthatatlan erő vonz hozzá és elmerít benne, úgy, hogy tűzzé, lánggá változtat engem is? És milyen édes ez a tűz, mily gyönyörűséges ez a láng! Csak egy perc még, egy pillanat és lelkem elvált volna testemtől." *(Önéletrajz 12. fejezet)*

Tanúságtétel

Mit kaptam a Lélek-szemináriumtól?

Alázatos lélekkel könyörgök Hozzád Uram, Te szólj általam, Te fogalmazz általam, Te írj általam. Add, hogy elmondhassam testvéreimnek, amit Veled átélhettem. Hálát adok, neked, mert részt vehettem az „Élet a Lélekben" szemináriumon. Mert felismerhettem és megtapasztalhattam Lelked szelídségét és erejét. Hálád adok Neked, mert eltöltöttél Szentlelkeddel és hálát adok, mert azóta is vezetsz Lelked által.

A szeminárium előtt nagyon kerestem Istent, de el sem tudtam képzelni, hogy ennyire közel kerülhetek Hozzá. Nagyon nehéz volt megnyílni a csoportmegbeszéléseken a testvérek előtt – akik akkor még idegennek tűntek – és nem is sejtettem, hogy a Lélek ennyire eggyé tesz bennünket a szeretetben, hogy a szeminárium végén sírva fogunk elbúcsúzni egymástól. Már a második szeminárium után annyira feloldódtam a beszélgetésnél, hogy sokszor úgy éreztem, én beszélek a legtöbbet. Régen, amikor társaságba mentem, annyira gátlásos voltam, hogy nem mertem véleményt nyilvánítani. Nem mertem vállalni önmagamat, de most megértettem, hogy nyugodtan dönthetek, döntéseimért vállalhatom a felelősséget, ha az Úr velem van. Észrevettem, hogy már nem akarok kibújni az emberi találkozások elől, hanem inkább keresem velük a kapcsolatot.

A Szentírás modanivalója sokáig idegenül csengett számomra. A szeminárium alatt megtapasztaltam, hogy minden szava él..., mert Isten él.

Nehéz, kényelmességet elsöprő, hűséget követelő és mégis szabadulást hozó volt ez a nyolc hét.

Már terveztem, hogy fogok lazítani a szemináriumot követő időben, de rádöbbentem, hogy már nem lehet. Isten hűséget kért tőlem. Hűséget az imában, hűséget a Szentírásolvasásban, hűséget időm, gondjaim, életem odaadásában. Megijedtem a felismeréstől, mert féltem, hogy alkalmatlan vagyok minderre, de igent mondtam. Azóta az Úr kegyelméből minden reggel igent mondok.

A szeminárium óta minden napot bibliaolvasással és imával kezdek. Először aggodalmaskodtam, hogy nem fogom tudni rendszeressé tenni az Úrral való beszélgetést, ha megszokott körülményeimből kizökkenek. Rácsodálkoztam az Úrra, aki minden alkalommal úgy intézte az időt, a lehetőséget és a helyet, hogy bátran imádhattam, dicsőíthettem, hálát adhattam Neki. Megértettem, hogy az Urat imádni és dicsőíteni – jelenti az életünket és a boldogságnkat.

Van, amikor nem érzem az Úr jelenlétét, de hiszem és ez erőt ad nekem. A hétköznapok apró kis próbatételeiben nem mindig állom meg a helyemet, mégis a Lélek újra hív, bűnbánatra indít és feloldja görcseimet. A reggeli ima által értelmet kaptak napjaim. A Lélek tanít, indít, utat mutat az Igén keresztül. A Biblia vezető szerepet kapott az életemben. A Biblia szava nekünk szól, személyesen hozzád és személyesen hozzám. Hála legyen érte az Úrnak.

A Biblián keresztül megérint Isten szeretete, bölcsessége, világossága, tüzet gyújt a szívemben. Mégis nap-nap után fel kell vennem a harcot kényelemszeretetemmel, szorongásaimmal, kishitűségemmel, hogy oda tudjak borulni a lába elé és teljesen odaadjam magam hibáimmal, gyarlóságaimmal együtt, bízva az Ő megbocsátó, feloldozó és szabadító szeretetében, amelyben elmerülhetek.

A Szűzanyával való kapcsolatom is megváltozott. Felismertem, hogy mennyire akarja Mária, hogy eljussunk Szent Fiához és milyen nagyon kész segíteni nekünk ebben. Azóta minden nap könyörgök közbenjárásáért.

A szenvedések, fájdalmak ugyanúgy megmaradtak,..., ha kívánságaim nem teljesülnek, indulatos, türelmetlen leszek, de már nagy erőt jelent az, hogy az Úrhoz mehetek, megoszthatom vele fájdalmaimat és vágyódhatok erre a pillanatra.

Azután megértettem, hogy amikor vágyódtam Utána, már valójában Vele voltam, az Úrban ért a fájdalom, Benne szenvedtem, és ez megédesítette a szenvedést. Fájt, de szerettem. Erre az érzésre nincsenek szavak. Az ellentmondás gyönyörű harmóniája ez, ami csak az Úrtól jöhet. Ember vagyok, én is félek a szenvedéstől, a fájdalomtól. Sokat szenvedtem már éltemben, mint ahogy sokan közületek. (28 éves voltam, amikor özvegyen maradtam egyéves kislányommal.) Tudom, hogy harc vár még ránk, ahol megsebesülhetünk, ami fájdalommal jár... szenvedünk, mert lesz, akit elveszítünk. Ezért arra kérem az Urat, nyissa meg szívünket, hogy elfogadhassuk az Ő közelségét, szeretetét, szenvedéseinkben, tegye azt édessé szent jelenlétével.

Most már tudom, hogy csak az Úr érthet meg, Ő ismeri szívem minden rejtekét. Hozzá viszem minden gondom, bajom, csak Benne tudok megvigasztalódni, csak Benne tudok örülni. Sajnos van, amikor hűtlenné válok és egy kis időre elfelejtem Őt. Szaladok fűhözfához, hogy megosszam, ami történt velem és nem találok nyugalmat. Akkor eszembe jut, hogy hiszen engem vár az Úr, hála legyen neki. És Ő vár türelmesen, megbocsátóan, majd magához ölel és nem enged el.

Az Oltáriszentségben sokáig csak éppen tudomásul vettem az Úr jelenlétét. A Szentlélek által megérezhettem az Úr alázatát és erejét testében és vérében és

nagy szeretetét, amellyel mindannyiunkat átölel. Megpróbáltatásaimban nagy erőt kapok, amikor hittel fordulok az oltáriszentségi Jézushoz. Most hogy az Úr megnyitotta a szívemet, kérem Őt, hogy ezt a kegyelmet soha ne utasíthassam vissza, amelyben az Ő szeretete táplál engem, hogy erőssé és egyenessé váljak az Ő elgondolása szerint és ne a világ szerint, amely sok megalkuvást és puhányságot takar.

A szentgyónás is mélyebb értelmet nyert számomra, hála az Úrnak. Megértettem, hogy Ő jelen van, fel akarja tárni a sebeket, hogy azután keze érintésével begyógyítsa azokat. Nekem csak engednem kell, hogy Ő gyógyítson. Megmutatta az Úr azt is, hogy ezek a sebek sokszor a bűnökből fakadnak, amelyek újból és újból elválasztanak Tőle. Nem történtek az életemben látványos csodák, hirtelen változások, hanem az Úr kegyelme által – mások számára nem látható események, kis rezdülések történtek, amelyek közelebb vittek hozzá. Mindez nagyon bensőségesen ment végbe bennem, egy belső csodát élhettem át.

A szemináriumon megtapasztaltam a testvéri közösség éltető erejét. Egy-egy hét után szinte vágytam rá, hogy közösségben imádhassam az Urat. A vágy erős volt, de sok minden visszahúzott: félelmeim, gátlásaim, aggodalmaskodásaim. Hála az Úrnak, megértettem, ha ezekre nem mondok nemet, akkor kioltom a vágyat szívemben, amely az Úrral és testvéreimmel való egységre hív és kimondhatatlan boldogságot ad.

Amikor közösen imádkozunk, úgy érzem, bepillantást nyerünk a teljességbe, az örökkévalóságba, a tökéletes boldogságba, ami már itt a földön elkezdődik számunkra és szavakba le nem írható örömmel tölt el. Csodálatos, hogy eddig egymásnak idegen emberek hogy válnak testvérekké a szeretetben, hogyan tanítják egymást, buzdítást és erősítést adva a másiknak. Tudom, hogy az Úr megpróbálja majd imaközösségünket, lesznek nehézségeink, sokszor majd nehezen tudjuk elfogadni egymást.

Arra kérem az Urat, hogy mindig fel tudjuk ismerni Őt közösségünkben, és hogy be tudjuk fogadni az Ő szent jelenlétét, alázatát, felismerjük vágyakozását, teljes odaadását felénk és hogy szeretetben eggyé váljunk Vele. Áldott legyen az Úr, határtalan jóságáért és szeretetének kiáradásáért.

A szemináriumon szó volt arról, hogy az Úr mindannyiunkat apostoli életre hív, mindannyiunknak küldetést ad.

Az Úr vágyat ébreszt szívünkben, hogy hirdessük Őt mindenkinek. Amikor tanúságot teszünk Róla, velünk van. Valahol olvastam: „Van olyan kincs, amitől elpusztul az ember, ha nem oszthatja meg mással." Mennyire igaz ez a mondat. Hogy teljesíthessük küldetésünket, le kell győzni hiúságunkat, a kudarctól való félelmünket, kevélységünket és alázattal kell szólni az Úr szeretetéről. Őt kell sugározni szavainkkal, tetteinkkel és egész életünkkel. Ha vállaljuk ezt az önlegyőzést, az Úr saját magát adja nekünk. Kérem az Urat, hogy minden nap le tudjam győzni magamat és befogadhassam Őt. Ha Ő van a szívemben, bátran szólhatok Róla. Hiszem, hogy engem is tanúságtételre hívott, amit azért mertem vállalni, mert tudtam, hogy amire hív, ahhoz az erőt is megadja. *Ő küldött:* „Menjetek, tegyetek tanítványommá minden népet."

Feladatot adott: „Tanítsátok meg őket mindannak megtartására, amit megparancsoltam nektek."

Igéretet adott: „Én veletek vagyok minden nap a világ végezetéig." (Hitoktatást végzek a hallássérültek között.)

Mindezeket a mondatokat egészen elevenen megtapasztaltam, amikor „véletlen" találkozások által megismerkedhettem fiatalokkal és legyőzve gátlásaimat, beszéltem nekik Jézusról... Hála és dicsőség az Úrnak.

1990. szeptember 8.

Turán Idrikó

Anyu, tudtad-e?

Tudtad-e a bénaság
vergődő tehetetlenségében,
hogy még egy kis idő,
és fáradt tested bilincsét
a feltámadt Megváltó
oldja le?

Tudtad-e a szomjúság
epekedő sóhajtásaiban,
hogy még egy kis idő,
és olthatatlan vágyadat
az Élő Vizek Forrása
tölti be?

Tudtad-e a forróság
enyhítetlen lázálmaiban,
hogy még egy kis idő,
és perzselő tüzed lángja
a szeretet Élő Tüzével
egyesül?

Tudtad-e, hogy szíved
utolsó, halk dobbanása
már ott kopogtat
az öröklét kapuján,
és Jézus karját feléd tárva
átölel?

Zs. Hegyháti Ágota

Lelkiismeretvizsgálat az evangélium szerint

V–VI.

Egyházépítés, imaközösség

„Keressétek elsősorban Isten Országát, és annak igazságát és a többit mind megkapjátok" (Mt 6,33).

Mindennapi életem programjaiból kitünik-e, hogy fontos nekem Isten országa? – Mennyi időt fordítok ennek építésére? – Megteszek-e mindent azért, hogy magam és mások minél jobban megismerjék Isten Országát? – Komolyan veszem-e azt, hogy formáljam magam és mások gondolkodását? – Mennyire azonosultam az evangéliummal? – Milyen az értéksorrendem? – Mi az életem központi kérdése? – Imádkozom-e azért, és küzdök-e azért, hogy erősebb legyen a hitem, amire ráépíthetem életemet? –

Foglalkozom-e ismerősök, barátok, rokon-gyerekek hitével? – Igyekszem-e olyan barátokat keresni, akik munkatársaim lesznek mások megmentésében? – Törekszem-e a jézusi közösség építésére? – Tudok-e lelke (animátora) lenni családomnak, imaközösségemnek? – Életem gyümölcshozó-e? – Ott vagyok-e szívvel-lélekkel az imaközösség találkozóin? – Készülök-e lelkiismeretesen? – Rendezett és imádságos szívvel megyek-e? – Elősegítem-e, hogy minél jobban megvalósuljon az egység a Szentháromság mintájára? – Szívesen vállalok-e a közösségért feladatokat? – A többiek barátot látnak-e bennem? – Hordozok-e ellenszenvet mások iránt? – A szeretet légkörét sugárzom-e vagy a széthúzását? – Van-e bennem féltékenység mások értékei iránt? – Segítem-e kibontakozni mások tehetségét, értékét, önmegvalósítását, akár a magam háttérbe szorítása árán is? – Magamévá teszem-e problémáikat, segítek-e (meghallgatás, baráti tanács, együttérzés, ima, esetleg anyagi segítség)? Van-e kapcsolatom a plébániával? Vállalok-e feladatot (hitoktatás, házasságelőkészítés, stb.) az egyházközségben?

Szeretetszolgálat, kicsiség

„Ti mesternek és úrnak hívtok engem, jól teszitek, az vagyok. Ha tehát én az úr és mester, megmostam lábatokat, nektek is mosnotok kell egymás lábát" (Jn 13,14).

Szolgálatom a szeretet túláradása-e? – Nem befolyásolja-e érzelem, hangulat, rosszkedv? – Készséges vagyok-e? – Nem várok-e hálát, viszonzást szolgálatomért, nem várok-e elismerést? – Mit teszek, ha észreveszem, hogy kihasználnak, hátrányban részesítenek, nem irigylem-e mások előrehaladását, tudok-e utolsó lenni igényeimmel? – Nem adok-e okot féltékenységre, pl. eredményeim látványos előtérbe helyezésével? –

Tudom-e kényelmemet háttérbe szorítani? – Törekszem-e magamról megfeledkezve más javát nézni? – Helyesen értelmezem-e az alázatosságot, törekszem-e elsajátítani jézusi módon? – Mit teszek a jézusi értelemben vett nagyság érdekében? – Növekedési igényem igazodik-e Jézus elgondolásához? – Általában milyenek emberi kapcsolataim? (Szolgáló, megkötöző, fojtogató, féltékenykedő?) – Elvárom-e, hogy mások köszöngessenek? – Nem keresem-e az előjogokat családban, közösségben? –

Törekszem-e az önismeretre? – Nincs-e képmutatás tetteimben? – Hajt-e a hiúság, dicséret, elismerés vágya? – Felismerem, beismerem-e hibáimat? – Képességem nem tesz-e gőgössé? – Mernek-e tőlem szívességet kérni? – Tudom-e a másik érdemeit elismerni (saját rovásomra is)? – Nem irigylem-e mások képességeit, nem gátolom-e szolgálatukat, munkájukat? – Bírálatom körültekintő-e? – Törekszem-e, hogy szavaimat kövessék tetteim? – Példamutató, vonzó-e a magatartásom vagy elriasztom a Jézus-keresőket? – A legjobb tudásom, képességem, erőm szerint szolgálok-e? Mennyi időt szánok rá? – Benne van-e benső odaadásom? – Ha a vitában felismerem, hogy nincs igazam, megvallom-e? – Engedem-e magamat meggyőzni az igazságról? – Érvelésemben szerepel-e a Biblia? – Tudok-e idézni a Szentírásból alapvető igazságokat? – Meg tudnám-e mondani, hogy melyek Jézus alapvető elvárásai? – Meg tudom-e fogalmazni, hogy mi a megtérés, a gyermeki bizalom, a lelki szegénység, a Szentlélek szerepe, a közösség az egyház és a szolgálat?

A **Szent Gellért Egyházi Kiadó** gondozásában jelent meg a *„Teremts bennem tiszta szívet"* című lelkitükör. Kérdései a mai világban élőkhöz szólnak, a Tízparancs alapján. A kötetet kiegészíti a *„Papok tüköre"* című rész is, lelkipásztorok számára. Megrendelhető a Szent Gellért Könyvesbolt címén.

„...Higgyetek az Evangéliumban!" (Mt 1,15b)

Rövid beszámoló az Osztrák Karizmatikus Megújulási Közösségek 7. találkozójáról, Linz, 1990. augusztus 23-26.)

Milyen nagy dolog, amikor néhányan egyek tudunk lenni Krisztusban – az imádásban, a szeretetben, a megosztásban! Mióta 1988 pünkösdjén először vehettem részt egy nagy összejövetelen, a franciák megújult közösségeinek első országos imatalálkozóján, megértettem, hogy mennyivel nagyobb lehetőséget, "sanszot" nyújt Istennek a például 25.000 ember szívében megjelenő egység. Jóllehet addig is számtalan módon tapasztaltam meg Isten valóságát, a Szentlélek erejét – egy ilyen, egész nemzetet képviselő dicsőítésben ismét új módon találkoztam Urunk kimondhatatlan szeretetével. Az ott megélt csodák, az ott tapasztalt „jelenlét" ereje, az Egyház egyetemességének felszabadító valósága szította a vágyat bennem a hasonló alkalmak iránt. Így jelentkeztem a linzi találkozóra.

Nem teszek összehasonlításokat a párizsi és a linzi találkozó között, de mivel minden személyesség forrása Isten, meglepve fedeztem fel még egyazon lelkiségen belül is, még egy-egy népben is van Őneki saját arculata, karaktere, jellege, „egyénisége".

A résztvevők száma valamivel meghaladta a háromezret, közülük mintegy kétszáz volt a magyar vendég. Ezen felül a jelenlevő papok száma 70-80 körül mozgott. A rendezvény házigazdájának tisztjét Johann Koller plébános atya, az osztrák koordinációs team vezetője vállalta magára, ez alkalommal utoljára, mert a továbbiakban a püspök úr Otto Feurstein plébános atyára bízta az osztrák karizmatikus megújulás felelősségét.

Koller atya megnyitó beszéde kijelölte a háromnapos találkozó vezérgondolatait:

– a minden tekintetben katolikus teljességet, melyhez egyrészt a Szentháromság, másrészt az Egyház titkában kell elmélyednünk;

– a Szentlélek *sokrétű* megnyilvánulásának tudatosítását (ez is a teljességhez tartozik); ne szűküljünk be, vegyük észre, hogy ma új módon hív a Szentlélek minket – nem ahogy eddig tanultuk; ma millióknak adja meg az emberi identitásukat, hogy cselekedni tudjanak;

– azt a kérést, hogy Isten tegye hazájukat Európa szívévé, közepévé, a népek megbékélésének helyévé – és íme, ebben leginkább a menekültek tanítják őket.

Az átimádkozott és gondosan átgondolt koncepció mellett a Szentlélek műve, hogy ezek az eszmék organikusan átszőtték a három napot, kibomlottak, kicsúcsosodtak, majd rejtőzve felcsillantak, és hogy mindazt én is csodálkozva megláthattam.

Az első nap fő előadásának „Föltekintenek arra, akit általszegeztek" (Jn 19,37b) volt a címe. Előadója Dr. Tomislav Ivancic, a fundamentális teológia és vallástudomány zágrábi tanára. Spontán Szentlélek-megtapasztalása, az újraevangelizálásban (vagy megújító szemináriumokban) való fáradhatatlansága, az imaéletben való rendíthetetlen elszántsága vagy a karizmák mesterkéletlen felragyogása szolgáló élete folyamán – mindez igen nagy hatást gyakorolt rám is. Ivancic atya így kezdte beszédét: „Szeretném Önöknek bemutatni egy barátomat, akit sokat üldöztek Északtól Keletig... Őt, alig üdvözöltük még... Mondtam már Neki, hogy Nélküle nem érnek semmit a szavak... és Édesanyja is vele szeret lenni, Őt is üdvözöljük most..." Úgy gondolom, ezzel Tomislav Ivancic atya is bemutatkozott kissé... Mondanivalójában nemcsak a nagy szentek keresztmisztikáját lehetett megsejteni, hanem kortárs karizmatikus „nagy szellemek" találkozását is – abban, ahogy a megújulás bizonyos távlatát a misztikában látják. „A megújulás hátramaradt, Isten viszont előre ment" – mondta. „A csodák csak a kezdet volt... Ma az a karizmatikus, aki új csapást tud vágni, aki környezetét új utakra tudja vezetni, amelyen maga is jár... Ma már imádkozni nem szép és jó többé, hanem imává kell válnunk... ahogy Isen nem pusztán szeret minket, hanem Ő maga szeretet; Isten nem szív, hanem Ő maga az átdöfött szív... nem szétszóró, hanem fölépítő szenvedésnek a helye, melynek célja van. Isten folyton haldoklik és feltámad. Ez az új út, ez ma az örömhír, feltekinteni arra, akit általszegeztek..."

Isten fáradhatatlan, fásulhatatlan folytonos szeretetének és szenvedésének dinamikáját a Szentháromság személyei között történő szüntelen önátadás példájával világította meg. Az Atya önközlése a Fiúban teljesül be, de ez nemcsak szeretet, hanem fájdalom, halál is; a Fiú elfogadása is – tudjuk – nemcsak szeretve lenni, hanem engedelmesség, kiüresedés a halálig. Az előadó rendkívül erős képet használt: az Atya belehal Fia iránti önközlő szerelmébe, a Fiú belehal önátadó engedelmességébe – nos, akkor ki az, aki van? A Szentlélek az, aki van; Ő a szeretetnek és halálos szenvedésnek e dinamikája. Enélkül nem lehet megérteni a megújulást.

Mi tulajdonképpen az Isten fájdalma? – Először is az, hogy a világ a teremtés után bűnbe esett, Isten nélkülivé lett. Ezért elküldi Fiát, és annak lelkét adja a világnak, hogy az mintegy fiaként elfogadja szeretetét. A világ azonban nem akar szeretetté válni. Ez sérti meg az Istent, aki azonban nem talál írt fájdalmára a büntetésben. Egészen mást tesz, megbocsát. Az emberek azonban kemények maradnak, és az Isten iszonyúan szenved... Egyedül az irgalomban talál lefolyást szeretete számára. Ivancic atya merészen úgy fejezte ki magát, hogy Isten „örül" a te bűneidnek, hogy irgalmát még gazdagabban kiáraszthassa. Nem a bűneinkkel van baja, hanem a szeretetünkkel. Végül a zsákutcából való kiutat abban mutatta meg, hogy egyezzünk bele Isten szeretetébe, miként Fia, akivel már egészen összekeveredtünk; mondjuk ki Vele együtt, hogy legyen; mondjuk Máriával együtt: legyen; az összes szentekkel együtt: legyen meg a Te akaratod: szeress, gyönyörködj bennem fiadként!

Ivancic atya mélyre vitt minket a szeretet és szenvedés szükségszerűségének megértésében. Nem dologiasította el az élet legnagyobb kérdését és nem alkalmazta; nem adott gyakorlati útmutatásokat sem, hanem belevitt minket az egyik legnagyobb misztériumba.

Nagyszerűen illeszkedett az előadás gondolataihoz az önismereti ill. lelkiismeretvizsgálati vezetés, amelynek animátora Hans Buob atya volt, a maihingeni evangelizációs team vezetője. Behatóan ecsetelte és sorolta fel legjellegzetesebb bajainkat, amelyek Istenkapcsolatunkban akadályoznak minket. Szóba kerültek különféle bénaságaink, kényszereink, függőségeink, közömbösségünk, a rezignáció, a veszélyes szomorúság, a bagatellizálás stb. Eközben a t eam szolgálatra kijelölt tagjai a hozzájuk forduló testvérek belső gyógyulásáért imádkoztak.

A déli órákban mindig ünnepélyes szentségimádás volt. Nagyon szép volt, ahogyan Koller atya ekkor felidézte azt a bizonyos katolikus teljességet: az Úr e szent közelségében felszólított minket, hogy kössük össze magunkat Krisztussal, ahogyan ez keresztségünkben megtörtént, Máriával és szentjeinkkel, papjainkkal, püspökeinkkel és a pápával, hogy így az Egyház teljhatalmának erejében a bűnbocsánat teljessége kiáradhasson ránk.

A bűnbánat lelke a délutáni órákban, a szentmise előkészítéseképpen szállt le ránk. A jelenlévő papok körben a karzaton helyezkedtek el és álltak rendelkezésünkre, a közösség pedig imában hívta a Szentlelket. Buob atya mikrofon mellől vezette ezt a közösségi szertartást, amikor nemcsak „kulcsokat" adott nekünk rendezetlenségeink, megszenteletlenségeink feltárásához, hanem az ismeret adománya is működött. Ezekben a percekben tapasztalni lehetett, milyen mélyen kavar fel minket a Szentlélek. Eltemetett sebek, elfelejtett bűnök kerültek Isten irgalmának fényébe, spontán szabadulások és megújulások történtek.

A szentmisét a népek közti kiengesztelődésről, a történelem sebeinek gyógyulásáról szóló tanúságtételek vezették be. Megrendítő történeteket hallottunk pl. egy szudéta-vidéki atyától, akit elűztek otthonából, és csak nemrég nyerte el a megbocsátás és gyógyulás kegyelmét a testvéri közösség közbenjárására; egy déltiroli atya nemzeti megalázódásairól és kiengesztelődéséről számolt be; egy csehországi pap bocsánatot kért a szlovákoktól, lengyelektől, magyaroktól és oroszoktól. Nagyon megdicsőítette Istent egy náci apa leánya azzal, hogy mekkora utat tett meg az Igazság Lelkének erejében egészen odáig, hogy családja és népe nevében és értük bocsánatot kért egy zsidó asszonytól. A szentmisében valóban megéltük a népek közti megbékélés örömét.

Szombat délelőtt egy testvér (egy hölgy) megosztotta azt a képet, amit a pénteki imádás alatt kapott. Földünk térképét látta, melynek középpontja felé minden fénylett, de Európa alatt sok sötétség volt. Megértettük, hogy Isten felhív minket egy keresztény Európáért való evangelizációra, és hogy a múlt gyógyulása, a kiengesztelődés lehetséges.

A nap előadója *Raniero Cantalamessa* atya volt, akit nemrég megjelent kötete (Megújulás a Szentlélekben) alapján már közelebbről is ismerhetnek a testvérek. Sajnos előadását németre fordítva olvasta fel, így gondolatai kissé veszítettek eredetiségükből. Az ő előadásának címe lett a rendezvény mottója: „...higgyetek az Evangéliumban!" Lényegében a kegyelemből való megigazulás tanát világította meg a római levél alapján. A megtérés előbb mint a megváltás feltétele szerepel – mondotta, majd helyet cserélnek: térjetek meg, mert íme megváltottalak benneteket. Megkapó és újszerű volt számomra, ahogy leleplezte az ember burkolt gőgjét, amennyiben mindent meg akar venni, ki akar fizetni. Istent kifizetni azonban annyit tenne, mint felmondani a tőle való függést, hogy utána az ember lehessen az Isten. Csak a gyermekek értik, hogy előjogaik vannak a szüleiknél, és nem azért kérnek tőlük valamit, mert képesek azt megszolgálni. Kérnek, mert ismerik szüleik szeretetét. – A hit elsajátításáról szólva meglehetősen emelkedetten fejezte ki annak nagyszerűségét: a hit az isteni bölcsesség legszebb találmánya... a véges elnyeri általa a végtelent; Isten a hit miatt adott szabadságot az embernek, és a hit szabadságáért még a bűn lehetőségét is megengedte. – Cantalamessa atya az esti szentmisében folytatta tanítását – ezúttal anyanyelvén, melyen természetesen lényegesen több elevenséggel nyűzögözött le minket. Homiliája inkább a megtérésről és a bűnbánatról szólt.

A délelőtt ajándéka volt még egy olmützi paptestvér beszámolója a klérus üldöztetésének és börtönviselésének idejéről, amelynek, mint legfiatalabb, szinte

egyetlen túlélője volt. Boldog voltam, hogy valaki végre a „vasfüggönyön túl" személyes tapasztalatként beszél az elképesztő kegyetlenségekről és az elhallgatott számadatokról. Még boldogabb voltam, amikor azt mondta, hogy „ezek voltak számunkra és az Egyház számára a legtermékenyebb évek". Mert Kelet-Európa megújulása nem most kezdődik, hanem az üldöztetés éveiben, a szenvedésekben, a mártírok életáldozatában lett megalapozva. Nyugat-Európában több közösségben is mondták nekem, hogy jó nektek, mert vannak, akik imádkoznak értetek. A teljes igazsághoz azonban szükséges volt annak is elhangoznia, hogy Nyugat-Európa, a szabadság és a jólét térsége, milyen jó neked, mert voltak, akik életüket adták és szenvedtek közös megújulásunkért. Nos, ez a fajta megosztás ilymódon létrejött, egy-test mivoltunkat így is megélhettük.

A délután folyamán öt különböző fórum között lehetett választani: 1. családfórum, amelyet egy heiligenbrunni („Családok Krisztussal") és egy bonni házaspár („Szeretet és igazság") vezetett; 2. ifjúsági fórum, melynek jelmondata volt: „Ne mondd, hogy én olyan fiatal vagyok" (Jer 1,7), és az igen népszerű Franz Schobesberger atya vezette; 3. papi fórum Manuel Casanova atya vezetésével; 4. szociálfórum, amelyen három közösség, a bécsi B.R.O.T., a St. Pölten-i Emmaus- és a pinkafeldi ferences közösség mondta el, miként találta meg hivatását a fogyatékosok, a szegények, a menekültek szolgálatában; 5. ökumenikus fórum, Cantalamessa atya vezetésével.

Ahogy az utolsó idők jeleihez tartozik a népek közti testvériség Krisztusban, úgy messiási jel a generációk közti falak leomlása is. A vasárnap így családi nap lett, mely igen gazdag volt a tanúságtételekben. Családi konfliktusok feloldódásairól hallottunk, melyek gyakran teljes megújulás, hivatásnyerés kiindulásaivá váltak; mások arról számoltak be, miként vált áldássá mások gyógyulásában egy-egy kiengesztelődött család. Gyermekek kértek bocsánatot társaik nevében szüleiktől, amiért visszautasították szeretetüket, és apák követték meg gyermekeiket, amiért nem szenteltek elég figyelmet nekik, háttérbe szorították őket. A legdrámaibb napirendi pont azonban az volt, amikor minden fiatalt a pódium elé hívtak össze, és minden jelen lévő szülő, pap és szerzetes föléjük emelt kezekkel áldotta meg őket, a jövő igéreteit. Ezután a fiatalok indultak meg a szülők és lelki szülők felé, hogy áldást mondjanak rájuk.

Jól illeszkedett mindez a madridi jezsuita atya, Manuel Casanova előadásához, aki rendkívül személyesre fogta beszédét. Elmesélte a már gyermekkorában jelentkező hivatásától kezdve megújulásának történetét, mely lényegében eredeti missziós ambícióinak betöltésére, az igazi evangelizálásra képesítette őt. Az üdvtörténeti idő, a khairosz fogalmát megvilágítva sorra vette a népek saját khairoszának eseményeit, így vezette be az igazi nagy khairosz, Jézus születésének közelgő 2000. évfordulóját. Mivel lepjük meg az Urat erre a nagy születésnapra? – Ő biztosan azt az ajándékot szeretné tőlünk kapni, amiért élt, amiért meghalt és amiért feltámadt... egy valóban keresztény Európát, egy igazán keresztény világot.

Tíz évünk van, hogy elkészítsük ezt az ajándékot. Casanova atya igen sokoldalúan mutatta be, mit jelent evangelizálni. Szellemes fordulatai közül íme például egy: Ha megkérdeznek, ki az Isten, tudj gyermekeként válaszolni, és ne úgy mint egy unoka. Ugyanis mindnyájan fiúságra vagyunk meghíva és nem valami távoli rokonságra; istengyermekségünket nem vehetjük másodkézből. Személyes tanukként kell szólnunk Atyánk irgalmáról, hiszen minden katolikus megkapja hozzá a Szentlelket:

„Az Úr lelke van rajtam, Ő kent föl engem,
És azért küldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek" (Lk 4,18.)

A délutáni szentmisét Florian Kuntner bécsi segédpüspök celebrálta. Szentbeszédében amellett, hogy emlékeztetett minket az Egyházzal való egység, rendezettség kritériumaira, felszította felelősség- és küldetéstudatunkat az egész társadalommal szemben.

A magyar résztvevők költségeit a burgenlandi testvérek vállalták magukra. Nagylelkűségüket egy kis rögtönzött műsorral és szívből jövő áldásunkkal igyekeztünk megköszönni, ami személyessége folytán minden szerénysége mellett is igazi, kölcsönös testvéri szeretetmegnyilvánulás volt. Istennek legyen hála érte!

Varga Zsuzsa

* * *

Hívás

Csak mégy előre
bár hasogatják kérgedet,
csak mégy előre
és elhagyod mindened –

Hív egy furcsa hang
kit nem ismersz még
s csak mégy hallgatag,
utadon végtelenség –

Csillagfény metsz,
könny formálja medred,
tombol a vihar,
de menned kell, menned!

1989. november

Somogyi Katalin

„Mit jelent neked az Egyház?”...

„Nem morzsák vagyunk, melyeket úgy dobálnak össze, mint egy csomó követ...; hanem magának az Életnek és a Szeretetnek egysége vagyunk.” (H. d. Lubac)

Azt kérdezted, mit jelent nekem az Egyház? Mi nekem az Egyház?

Az Egyház az én Anyám, Nevelőm, Otthonom. Gyógyítom. Vezetőm...

Az Egyház nekem Krisztus közössége, testvérek, szolgálat...

Sokan írtak már az Egyházról sokat és szépeket. Én most nem őket akarom idézni, hanem személyes *tanúságot* szeretnék tenni arról, hogy nekem mit jelent az Egyház.

Az Egyház az én *Anyám,* aki a keresztségben befogadott, hogy gyermeke lehessek, s hogy felneveljen engem.

Korán elvesztettem szüleimet. A „veszélyeztetett” gyermekek közé tartoztam, akiket az utca nevelt. Testvéreimmel együtt árvák és szegények voltunk. Hála a Szalézi atyáknak, – akik akkor még voltak és akik felkaroltak. Megszervezték a szabadidőnket, megtanítottak szépen játszani... és a templomhoz szelídítettek minket.

Az Egyház *Nevelőm lett.*

Amikor pályaválasztás előtt álltam – véletlenül? Nem hinném! Inkább csodaképpen – szerzetesi iskolába kerültem. Ott hallottam először, hogy van lelkiélet! Ez igen megtetszett nekem. Egy lelkigyakorlat alkalmából „hatalmas életgyónást végeztem.” Ezután kezdett nyiladozni az értelmem és a szívem minden jóra és szépre, de főleg az Úr szeretetére.

Lassan felismertem az Úr hívását: a szegények szolgálatára. Szent Vince leányai egy rövid időre befogadtak engem. (A szerzetesek szétszóratásakor még csak jelölt voltam.) Az Egyház *otthonom* lett, amit elvesztettem hamarosan, s ami igen nagy megrázkódtatást okozott nekem. Nagyon magányos lettem újra.

Az Egyházban *gyógyítót* és *vezetőt* találtam. Komolyan vettem az engedelmességet. Mindig úgy tartottam, hogy a lelkivezető szava Isten szava, hiszen Jézus megmondta: „Aki titeket hallgat, engem hallgat”. Nekem pedig abban a zűrzavaros világban igen nagy szükségem volt arra, hogy Valakire hallgassak!

Így *gyógyultam,* vigasztalódtam: az Egyház adta nekem Jézust az *Igében* és az *Oltáriszentségben.* Tanítgatott a titokra: „Ti Krisztus teste vagytok és egyenként tagjai”. Lassan megértettem, ha nem is élhetek fizikailag testvéri közösségben azokkal, akiket Jézus erre hívott, lelki értelemben minden Krisztus-testvéremmel közösségben lehetek.: „nem vagyunk morzsák csupán, melyeket összekotornak...” Mi Krisztus Teste vagyunk, akik az Ő Egyházában élünk. Így lett újra és még igazabbul *otthonom* az Egyház és kerestem a helyemet benne.

Észrevétlenül feloldódott a magányom: szerettem a templomomat. Örömmel díszítettem szabadidőmben az oltárokat, segítettem abban, amiben tudtam. Szerettem az ünnepeket, zarándoklatokat. Csodálkozni fogsz, még azt is élveztem, ha olyan sokan voltunk egy-egy ünnepi misén, hogy majd összenyomtak!

Ünnep lett számomra egy-egy *keresztelés.* Még most is elérzékenyülök (igaz ez nálam könnyen megtörténik) amikor arra gondolok, amit a pap mond ilyenkor a megkeresztelendőnek: „Örömmel fogad be téged az Isten népe!” Valóságosan átéltem ezt az örömöt! Hittem és ez a hit boldogságot jelentett, hogy a Mennyei Atya küldte ezt a kis életet és nekünk adta, hogy gondozzuk, neveljük, óvjuk meg őt és örvendjünk, mert általa is épül itt a földön az Isten Országa.

Minden *elsőáldozáson,* melyen résztvehettem Jézus győzelmét ünnepeltem. Aki ebben a „sötét” világban is új fényeket gyújtott a gyermekek szívében. Tudtam, hogy felelős vagyok értük! Hozzám tartoznak ők is!

Ezt a felelősséget éltem át akkor, amikor a püspök bérmált és én mint bérmaszülő valakinek vállára tettem a kezem.

Ez a felelősség betöltötte fiatalságomat és egyre jobban elmélyítette és erősítette ragaszkodásomat az én Anyámhoz, az Egyházhoz. *Barátaim sírjánál* állva is Anyám vigasztalt. Az elválás fájdalmát enyhítette az a remény, hogy életünk nem csúfos megsemmisülés a halál kapujánál, hanem igazi hazatalálás, megérkezés! S ahogy múltak az évek, egyre többen lettek azok az ismerősök és barátok, akik „odaátról” segítettek, bátorítottak életutamon. Mert én *hiszek a szentek közösségében!* Erre is az én Anyám tanított! Hiszem, hogy testvéreim azok, akik „szenvedve tisztulnak”, vagy az Úr dicsőségét éneklik odaát a szentek közösségében. Segítenek nekem, könyörögnek értem és várnak rám, hogy örömmel fogadjanak, ha letelik itt a földön az én időm!

Az én Anyám, az Egyház életem legnagyobb pillanataiban is mellettem állt és megóvott a kétségbeeséstől. El tudod képzelni, mit jelent egy műtőasztalra kerülni, ahol a tét élet vagy halál? A *betegek szentsége* megerősített. Még most is emlékszem, milyen sokat jelentett lelkivezetőm bíztatása: „Ne törődj te semmivel se, csak feküdj bátran Isten tenyerébe!”...

Azt kérdezheted most tőlem: .de hát te nem látod az egyház hibáit? a botrányokat? Eddig ugyanis csupa szépeket mondtál róla!" Én azt felelem erre: „De igen, én is látom! Csodálatos ugyanis az Egyház „isteni" arca, de az „emberi" az kissé ráncos, tépett!"

Hogy is vagyok én ezzel?

Eleinte igazán csak a szépet láttam. Amikor vádaskodtak, figyelmeztettek az Egyház hibáira, amikor bántották Anyámat, úgy éreztem, hogy engem vernek arcul! Fájt, szenvedtem tőle, sírtam miatta! Próbáltam mások előtt mentegetni!

Később magam is sok gyengeséget megtapasztaltam az egyházon belül! Így még nehezebb lett a dolgom. Önmagamban kellett kettéválasztani az „istenit" és az „emberit".

Az Egyház „isteni" gyümölcseit lelkemben éreztem és élveztem; az „emberi" pedig újból és újból próbára tett. Ó, mennyi mentséget kellett keresnem! Hányszor kellett így imádkoznom: „Atyám bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit tesznek!"

Minden gondom Jézus előtt oldódott meg. Amikor imádkoztam, megvilágosodott előttem, hogy nem kritizálhatok, nem bírálhatok, mert én is egy nyomorult, bűnös ember vagyok. Nem ismerem a múltat, sem a jövőt. Nem mérhetem fel a körülményeket, amelyek a dolgokat alakítják. Egyedül Isten ismeri az ember szívét! Ő az, aki mindent tud! Ő biztosan elrendezi azt, ami rendezetlen! Nekem is csak akkor bocsát meg, ha én másoknak megbocsátok! (Nekem pedig nagy szükségem van mindennap az Úr bocsánatára!)

Én így szeretem Anyámat az Egyházat, akinek arca tőlem is ráncos és törődött! És mindent megtennék, hogy megszépítsem azt!

Az Egyház nekem *Testvéreket* is jelent, akiket ismerek, és akikről név szerint nem tudok, de vannak: gyerekek és öregek, szegények és „szegény" gazdagok, szomorkodók és örvendezők, egészségesek és betegek, kicsik és nagyok, tudósok és tudatlanok... Az én Anyám arra tanít, hogy értük imádkozzam, értük éljek – ez kitágítja az én szeretetemet!

Az én Anyám olyan testvéreket is adott nekem, akikkel jó megosztani örömömet és bánatomat; akiket velem együtt az Úr megmentett; akiknek életpéldáján felbuzdulok újra és újra; akikkel együtt dicsérjük és szolgáljuk az Urat; akik imáikkal tartanak engem, s akik az én imáimra is számítanak!

Az Egyház nekem ma is *„szolgálatot"* jelent! Bár jó lenne ölbetett kézzel ülve szemlélni az idő múlását és élvezni a megérdemelt semmittevést nyugdíjazás után, de az Úr újból szólított: „Az aratás sok, de a munkás kevés!" És én ma is elindulok (talán az utolsó órában?) az Úr szőlőjébe! Imádkozz értem, hogy az „egy dénárt" én is megkaphassam!

Hát ez nekem az Egyház (dióhéjban)!

Testvéred Król Ica

Kazettaszolgálatunk a következő sorozatot ajánlja: Dr. Kovács Gábor 1989-90-ben tartott beszédsorozata:

„A mi Istenünk emésztő tűz" (Zsid 12,29)

M 891 Szerelmed édesebb a bornál – Az emberi egzisztencia értelméről
M 892 Keneteidnek illata – Mi a lelkiélet?
M 893 Vigyél magaddal – Aszketika és misztika
M 894 Lakosztályába vezet a király – Az imádság
M 895 Te leszel az örömünk – Hivatásunk az életszentségre
M 896 Barna a bőröm, de... – A krisztusi alázat
M 897 Te, akit szeret a lelkem – Sztoikus és krisztusi erények
M 898 Csak haladj a juhok nyomán – A keresztény engedelmesség
M 899 Asztalánál mulat a király – A keresztény böjt
M 8910 Szép vagy szerelmem – Isten jelenlétében
M 8911 Árnyékában ülni – A nyugalmi és egyesülő ima
M 8912 Balját a fejem alá teszi – Misztikus jelenségek
M 8913 Ne ébresszétek, amíg nem akarja – Gyakorlati útmutatások
M 8914 Kelj föl kedvesem – Ima és munka
M 8915 Virágok nyílnak – Lelki élet és liturgia
M 8916 A szőlőmetszés ideje – Az érzelmek helye a lelkiéletben
M 8917 Szirtek szegélyezte ösvényen – Ima és emberi kapcsolatok
M 8918 Fogjátok meg a rókákat – A kapcsolatok fegyelme
M 8919 Liliomok közt – Ima és szexualitás
M 8920 Hiába kerestem – Elhagyatottság
M 8921 Kard az éj rémei ellen – Démoni támadások
M 8922 Lepecsételt forrás – Mélységeink megszentelődése
M 8923 Élő víz kútfeje – Evangelizáció
M 8924 Eljön kedvesem – Eszkatologikus realizmus
M 8925 Szívem ébren volt – A nap megszentelése
M 8926 Nyisd ki az ajtót – A Szentlélek vezetése
M 8927 Eltünt – A lélek sötét éjszakája
M 8928 Akik a falakat őrzik – Pszichológia és lelki élet
M 8929 Mint a telihold – Krisztusba alakulni
M 8930 Hogy hogyan, nem tudom – Halál és föltámadás
M 8931 Bár testvérem volnál – Küldetésünk a világban
M 8932 Tengernyi víz sem olthatja el – Jelek és csodák
M 8933 Balzsamhegyeken – Egyesülés Istennel

Ha valaki szeretne kérni a fenti kazettákból szíveskedjen kazettát (normál 60 perces) küldeni a szám és a téma megjelölésével az alábbi címre: Nagy Györgyné, Mária (1053. Bp. Magyar u. 5.).

A régiek bölcsességéből: a rózsafűzér

Az *ájtatosan* imádkozó a szíve mélyéből eredő szavakat gyakran szokta *megismételni.* Így tett a Megváltó az Olajfák hegyén; így Dávid király, aki egyetlen zsoltárban (136-ik Zsolt.) 27-szer kiált fel: „Irgalma örökké tart"; így Assziszi szent Ferencz, aki egész éjszakákon keresztül csak ezen szavakat ismételte: „Istenem és mindenem." Éppen így szokták az Isten Anyjának nagy tisztelői őt az angyal szavaival többször egymásután üdvözölni. Az Üdvözlégyeket éppen úgy fűzték egymáshoz, mint a koszorúkötéskor a rózsákat; innen a név: „rózsafűzér."

1. A rózsafűzérben a Miatyánkot 10 reá következő Üdvözléggyel 5-ször, összesen 15-ször ismételjük, közben pedig a Megváltó életéről, szenvedéséről és megdicsőüléséről is elmélkedünk.

A rózsafűzér *kezdődik* a Hiszekegygyel és a 3 reá következő Üdvözlégygyel, melyek közben a 3 isteni erény gyarapodásáért esedezünk. A Megváltó életéről, szenvedéséről vagy megdicsőüléséről úgy *elmélkedünk,* hogy mindegyik Üdvözlégy közben a Jézus szó után (lehetne a Miatyánk előtt is) a *„rózsafűzér-titkot"* mondjuk el, vagyis a Krisztus Urunk életének eseményeiről való elmélkedést *igtatjuk* be.

A rózsafűzér örvendetesre, fájdalmasra és dicsőségesre oszlik. Az elsőben a mennyei Atyát dicsőítjük, aki a Megváltót küldötte; a másodikban a Fiu Istent, aki bennünket megváltott; a harmadikban a Szentlelket, aki megszentelésünket befejezte.

2. A rózsafűzér-imádság *keletkezését* szent *Domonkosnak* köszöni (X. Leo.; V. szent Pius.; XIII. Leo 1883. szept. 1.).

Az első századokban a remeték, kik a zsoltárokat nem tudták olvasni, mindegyik zsoltár helyett egy Miatyánkot és egy Üdvözlégyet imádkoztak s az imádságok megszámlálására bizonyos számú kövecskét vagy golyó-sort használtak, melyeket zsinórra fűztek. Szent Domokostól ered azon szokás, hogy a 150 *zsoltár helyett* 150 Üdvözlégyet imádkozzanak (Azért nevezik a rózsafűzért Mária zsoltárkönyvének is). Midőn t. i. 1200. körül északi Olaszországban és déli Franciaországban az albigenzisek tévtana az egyháznak sok bajt okozott, szent Domokos a pápa megbízásából prédikált azon eretnekeknek (1206). Miután précikáziói semmit sem használtak, az Isten Anyjához folyamodott. Az Isten Anyja állítólag megjelent neki s megtanította őt az új imádságra, melyet az eretnekség ellen használjon. Bátran ajánlotta a rózsafűzért mindenütt s ezen imádsággal csakhamar több, mint 100.000 tévelygő megtérését érte el. A rózsafűzérimádság csakhamar az egész kereszténységben elterjedt s mindenütt nagy kedveltségnek örvendett. Nem csoda; a rózsafűzér-imádság ugyanis *igen* könnyű és igen *magasztos* imádság. „Ezen imádság annyira könnyű, hogy a gyermek is könnyűséggel imádkozhatja, azonban titkaiban annyira mély értelmű is egyszersmind, hogy a legnagyobb theologus is a legmagasztosabb elmélkedéseket fűzheti hozzá" (Eberhard, trieri püspök). A rózsafűzér elmélkedő imádság; mert vele 15 képben hitünk legfontosabb igazságait szemlélhetjük. „A rózsafűzér az *evangéliom kivonata"* (IX. Pius). Teljes és gyakorlati, népszerű katekizmus az, mert benne az egyház legéletbevágóbb tanításait, és pedig imádság alakjában szemléljük (Martin püspök). Mint minden elmélkedő imádság, ugy ez is nagy haszonnal jár. A Krisztus Urunk életéből vett (történelmi adatokról) való elmélkedéssel kiváltképen *hitünk gyarapodik,* valamint Krisztus Urunk iránt a *szeretetünk* is. Továbbá az isteni Megváltótól alázatosságot, szelídséget és engedelmességet tanulunk. *Felbuzdulunk* azt utánozni, amit a rózsafűzér-titkok tartalmaznak s azt elnyerni, amit azok igérnek (A rózsafűzér ünnepén mondott imádság). Ehhez járul még azon körülmény, hogy az *ajkakkal* végzett és az *elmélkedő* imádság között a váltakozás következtében a rózsafűzér kellemes és könnyű. Azonkívül a rózsafűzér imádkozása alkalmával állandóan meg kell *halálunk* óráját emlékezni; ezen gondolat is hasznos. A rózsafűzér tehát az imádság *remeke.* „Minél hosszasabban és minél gondosabban elmélkedem ezen imádságról, annál inkább kell azt csodálnom s érzem magasabb eredetét" (Martin püspök). A rózsafűzér a római katholikus egyház ékessége (III. Gyula pápa).

3. A rózsafűzér-imádság a jó *Isten előtt nagyon kedves,* mert nagyon alázatos imádság és hasonlít az angyalok dicsénekéhez

A rózsafűzér-imádság alázatos imádság. Abban ugyanis általánosan ismert igazságokat *egyszerű módon* állandóan ismételünk. Kevély emberek ennélfoga megvetik ezen imádságot. Isten azonban szereti azt, mert ő az alacsonyra tekint (Zsolt. 113,6) – A rózsafűzér imádság hasonlít az angyalok dicsőítő énekéhez. A legmagasabb állású angyalok ugyanis a mennyben váltakozva éneklik: „Szent, szent, szent az Ur, a seregek Ura, Istene; dicsősége betölti az egész földet!" (Iz 6,3). Hasonló módon magasztalják az emberek is az egek királynéját midőn a rózsafűzért imádkozzák. – Hogy az *Isten Anyja* előtt ezen imádság nagyon *kedves,* az abból tűnik ki, hogy lurdi megjelenése alkalmával jobb kezén rózsafűzért tartott (1858). IX. Pius pá-

pa is így szól: „Egészen kiválólag ajánlom nektek a rózsafűzért; ezen imádságra ugyanis *maga* az Isten Anyja *tanított* bennünket s mert neki ezen imádság kedvesebb bármely másnál (1877. nov. 11.).

4. A rózsafűzér-imádság *nagyon hasznos,* vele ugyanis nagy kegyelmeket, a szükségben biztos segítséget és bőséges búcsúkat nyerünk.

A rózsafűzér valódi kincses kamrája a kegyelemnek (B. Alán). Sok bűnös köszöni a rózsafűzér imádkozásának az ő *megtérését.* „A rózsafűzér a legcsodálatraméltóbb eszköz a bűnök megsemmisítésére és a kegyelem „visszaszerzésére" (XIV. Gerg.). A rózsafűzér imádkozásától a hívek mintegy más emberekké változnak át (V. szent Pius). Ezen imádságtól az *igazak is növekednek* az erényben (XIII. Leo). *Mindazon szentek,* kik a rózsafűzér-imádság keletkezése óta éltek, ezen imádságot feltűnőleg buzgón végezték; ez segítette leginkább elő megszentülésüket. Két püspök: Szalezi szent Ferencz és szent Alfonz fogadalommal kötelezték magukat a rózsafűzér naponkinti elmondására. V. szent Pius pápa és Bor. szent Károly érsek megszámlálhatatlan hivatalos kötelmeik daczára naponkint elimádkozták azt, és pedig rendesen hozzátartozóikkal (az utóbbi a papnevelő növendékeit is kötelezte erre). *B. Hofbauer* Kelemen minden szabad órájában imádkozta azt, neveztesen Bécs utczáin való járkálása alkalmával, különösen a temetéseken és ezen imádságnak sok bűnös megtérését köszönte; ő szokta volt mondani: „Valahányszor valamely bűnösért, a rózsafűzért imádkoztam, mindannyiszor elnyertem annak megtérését."

A rózsafűzért valaki *„a kereszténység hőmérőjének"* nevezte, és méltán; mert ahol azt imádkozzák, ott hit és keresztény élet uralkodik, ahol ellenben megvetik azt, ott vallásos tekintetben szomorúan áll a dolog. A rózsafűzér imádkozása idézte azt is elő, hogy némely országban az igaz hit kincse nem veszett el. – *A kereszténység* az általános *szükség idején* a rózsafűzér-imádsággal mindenkor csodálatos segítséget nyert; így nevezetesen a törökök elleni háborúkban. A lepantói diadalmas ütközetet 1571-ben, Bécsnek felszabadítását 1683-ban és a Belgrádnál kivívott győzelmet 1716-ban a rózsafűzér-imádságnak tulajdonítják. A rózsafűzér-imádsággal kikönyörgött diadalmas események iránt való hálából akkor parancsolta meg a pápa, hogy a rózsafűzér ünnepet október hó első vasárnapján megünnepeljék. A rózsafűzér-imádság a világot *fenyegető veszedelmeket elhárítja* (IV. Sixtus). Valamint szent Domokos idejében a rózsafűzér-imádság biztos gyógyszer volt az akkori idő bajai ellen, éppen úgy ma is igen sokat segíthet ez a mi *időnk sanyarúságainak* enyhítésére (XIII. Leo 1883. szept. 1.). Azért mondá IX. Pius pápa: „Gyermekeim, segítsetek nekem az egyház és a társadalom bajait leküzdeni, de nem karddal, hanem a rózsafűzérrel." – A rózsafűzér imádkozásának *természetfölötti erejét* mindenki már az imádkozás alkalmával *érzi;* egyetlen imádság sincs, mely a viszontagságokban annyira vigasztalna és minden nyugtalanságot elűzne, mint a rózsafűzér-imádság. „Az egyhangú dal elaltatja az embert és szenderbe meríti őt; a rózsafűzér-imádság is *megnyugtató eszköz* arra nézve, akit szenvedések sújtanak" (Stolz Albán). A rózsafűzér, mely megrövidített evangéliom, szorgalmasan imádkozva azon békére vezérel, mely az evangéliomban van megígérve (IX. Pius). Hogy a rózsafűzér-imádságnak kiváló imádságnak kell lennie, azt már abból is következtetjük, hogy a *szabad gondolkodók* rémítő gyűlölettel viseltetnek iránta s rendkívül megvetik és kigúnyolják azt. „Szidalmazzák azt, amit nem értenek" (Jud 10.). Az ördög az, aki őket megvakítja és gyűlölettel tölti el oly dolog ellen, mely a keresztény katholikusnak a legtöbb kegyelmet eszközli ki. Az ördög nagyon jól tudja, hgoy mit veszít ő ezen imádság miatt. IX. Pius pápa a keresztény népnek a rózsafűzér-imádságra való figyelmeztetést hagyta utolsó emlékül; így szólott: „Imádkozzátok mindnyájan együtt családotokban *minden este* a rózsafűzért ezen egyszerű, szép és búcsúkkal oly gazdagon ellátott imádságot. Ez hozzátok utolsó szavam, a végemlék, melyet számotokra hátra hagyok" (1877. ápr. 11.). Egy ízben, a rózsafűzért mutatva, ezt is mondotta: „Ez a legnagyobb kincs a Vatikánban." Vajha mindegyikünk elmondhatná: „Ez a lagnagyobb kincs házunkban."

Spirágó Ferenc 1898.

Egy prófétai üzenet:

Az Úr így szól: „Gyermekem, szeretlek téged... az én szememben te szeretetreméltó vagy és én pont olyannak alkottalak, amilyen vagy. Ne bírálgasd hát állandóan önmagad. Ne tedd magad rossznak csak azért, mert nem vagy tökéletes saját szemedben. Ez kiábrándultsághoz vezet.

Az a kívánságom, hogy légy bizalommal irántam. Haladj ebben minden nap egy lépésnyit. Kérlek, pihenj meg hatalmam karján és szeretetem melegében.

Válj szabaddá! Merj magaddá lenni! Ne engedd magad fölizgatni az emberi véleményektől. Én akarlak tovább vezetni, feltéve, ha meg akarod adni rá a lehetőséget. Ébredj jelenlétem tudatára, mindenben. Én türelmet, örömet és békét adok neked. Várd ki feleleteimet kérdéseidre. Én vagyok a te jó Pásztorod és vezetni foglak, kövess hát. Ne felejtsd ezt el. Légy figyelemmel, hallgass rám és én tudomásodra hozom akaratomat. Szeretlek. Sugározd ki mindenre, amit csak érintesz az én szeretetemet.

Ne csinálj nagy ügyet magadból. Én vagyok érted felelős. Úgy változtatlak meg, hogy alig veszed észre. Azért szeresd magadat és szeress másokat, mert én szeretlek. Önmagadról vedd le a tekinteted és irányítsd rám, egyedül énrám.

Nyújtsd nekem azt az örömet, hogy olyanná alakítsalak, amilyenné akarlak. Engedd, hogy szeresselek. Engedd meg, hogy örömet, békét és barátságos lelkületet ajándékozzak neked. Senki más nem képes erre, miért nem látod ezt be? A te egyetlen feladatod, hogy rám figyelj, egyedül rám. Én szeretlek téged, ne küszködj annyira, hanem oldódj fel szeretetemben. Én tudom, hogy mi a legjobb neked és meg is teszem azt. Mennyire vágyom, hogy szabadon szerethesselek.

Szerkesztői üzenetek

Ugandából hozott levelet a posta szerkesztőségünknek. Ernst Siewers missziós atya írt. Isten áldását kívánta az új Magyarország felépítéséhez, melynek érdekében engedélyezte az Élet a Lélekben című szeminárium kinyomtatását. Ugyanakkor kéri is a magyar katolikus karizmatikus imaközösségeket, hogy imádkozzanak az ugandai katolikus karizmatikusokért, hogy a Szentlélek ereje minél gazdagabban kiáradhasson köztük.

* * *

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség „Marana tha 2000" címen alapítványt hozott létre a modern valláserkölcsi nevelés támogatására, szociális segítségnyújtásra és újságokon, könyveken keresztül tájékoztatást kíván nyújtani a keresztény értékekről és a megújulásról. A Fővárosi Bíróságon megtörtént a bejegyzés. A bankszámla száma: Országos Kereskedelmi és Hitelbank RT. 216-16985, Marana tha 2000 Alapítvány, Budapest. Devizaszámla: 402 8332 01 216 (USD).

Azok, akik szívükön viselik a szegények megsegítésének ügyét és a lelki megújulás irányvonalát, kérjük hogy a fenti számlaszámra küldjék adományaikat.

* * *

Imát kérünk azok számára, akik ezen a nyáron kezdték meg szerzetesi és fogadalmas életüket a karizmatikus közösségekből. Gondolok itt Iványra, aki megkezdte jelöltségét a karmelitáknál, Rozira és Évára, akik megkezdték noviciátusukat a klarisszáknál Franciaországban, a Hét Láng életközösségre, akik megkezdték közös életüket a kosdi plébánián és még másokra, akiknek a Lélek megadta a hivatás kegyelmét.

* * *

Jelen számunkba sajnos nem fért bele Jean Vanier atya előadása, a következő számban majd pótoljuk.

* * *

Szeptember elején sikerült megjelentetni Otto Knoch második lelkigyakorlatos füzetét „Isten Lelkében imádkozni" címmel. Szerkesztőségünkben és a Szent Gellért Egyházi Kiadónál kapható, változatlanul 40.- Ft-os áron.

* * *

Nagy örömmel éltük át az elmúlt hónapokban a karizmatikus közösségek lelkigyakorlatait és a nemzetközi találkozókat. Az ausztriai katolikus karizmatikus konferencián (Linzben) több, mint 200 magyar vehetett részt, együtt az erdélyi és szlovákiai testvérekkel. Hála legyen érte az Úrnak.

* * *

Némely cikket NN jelzéssel közlünk, amikor a szerző nem akarja magát megnevezni.

* * *

Dr. Kovács Gábor előadássorozata (1989-90) kazettán kapható. Jelen számunkban közöljük a címeket. Egyben kérünk segítséget is a kazettamásoláshoz, ha valakinek van gyorsmásolója, akkor nagyon megkönnyítené a rendelések rövidebb határidőn belüli teljesítését.

* * *

Az Omega Kiadónál megjelent Floyd McClung *Isten atyai szíve* c. könyv, mely a belső sérülések gyógyulásáról szól. Kapható a szerkesztőségünkben, 75 Ft-os áron.

* * *

Hálatelt szívvel tapasztaltuk meg Isten gyógyító szeretetének kiáradását *Emilien Tardif* atya szentmiséjén és lelkigyakorlatán (1990. szeptember 28-30. Salzburg és október 5-6 Linz). A több mint tizenötezer résztvevő között száznegyvenen voltak Magyarországról is. Valósággá lett előttük az evangélium: „vakok látnak, süketek hallanak", és a bénák fölálltak a tolószékből. Tardif atya tanúságot tett arról, hogy Jézus él és köztünk van. Erről szóló könyvét reméljük, karácsonyra meg tudjuk jelentetni: *„Jézus meghívott, hogy tanúja legyek"*.

Szent Gellért Könyvesbolt nyílik Budapesten!

Novembertől várjuk szeretettel kedves olvasóinkat a Nagyvárad téren!

Kínálatunkból:

- imakönyvek
- teológiai jegyzetek
- lelkiolvasmányok
- házassági előkészítős anyagok
- imafüzetek
- elmélkedési könyvek
- lelkiolvasmányok
- katolikus folyóiratok
- életrajzok, regények, versek
- kegytárgyak
- szentképek

Boltunk készséggel segít Önnek napjaink bő könyvterméséből kiválasztani az igazán keresztény olvasmányokat.

Címünk:

„Üzletek Háza”
1082. Budapest, Üllői út 82.

* * * *

Szent Gellért Könyvesbolt

6720. Aradi vértanúk tere 2.
Telefon: (62) 13–598

Várjuk levélbeni megrendeléseit is,
amit utánvéttel azonnal teljesítünk.

20,– Ft.

A szűzi élet ajándéka

Építsd újjá egyházamat

Tanúságtétel

Anyu, tudtad-e?

Lelkiismeretvizsgálat az evangélium szerint

„...Higgyetek az Evangéliumban!"

„Mit jelent neked az Egyház?"...

A régiek bölcsességéből: a rózsafűzér

MARANA THA – EVANGÉLIZÁCIÓS FOLYÓIRAT

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta

A szerkesztőség címe: Katona István

Budapest, 1053. Károlyi M. u. 2.